

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, se sídlem Praha 2, Sekaninova 1204/36, proti žalované: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2176/2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2018, č. j. 4 A 50/2018-27,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 31. 5. 2018, č. j. CPR-2186-2/ČJ-2018-930310-V242, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 12. 2017,

č. j. KRPA-456210-18/ČJ-2017-000022. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce šesti měsíců, a současně stanovil dobu k vycestování žalobce z území ČR do 25 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Kasační stížnost stěžovatelky byla spojena s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodňuje tím, že pokud by odkladný účinek kasační stížnosti nebyl přiznán, nové rozhodnutí ve věci by vydávala na základě právního názoru městského soudu, který považuje za nesprávný. V případě, že by Nejvyšší správní soud k její kasační stížnosti napadený rozsudek zrušil, mohlo by v důsledku nového rozhodnutí městského soudu „obživnout“ původní rozhodnutí stěžovatelky, aniž by bylo současně zrušeno správní rozhodnutí nově vydané. Za této

situace by tu pak vedle sebe existovala dvě správní rozhodnutí, která by byla ve vzájemném rozporu, což by mělo zajisté dopad na právní jistotu účastníků řízení. Stěžovatelka je přesvědčena, že těmto negativním dopadům lze zamezit pouze přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. K tomu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS. Veřejný zájem pak spatřuje v tom, že je třeba předcházet existenci paralelních, avšak navzájem rozporných, rozhodnutí, která ohrožují princip právní jistoty. Nepřiznání odkladného účinku by představovalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku cizinci či jiným osobám může vzniknout. Stěžovatelka dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se automaticky aktivuje odkladný účinek správní žaloby, kdy správní vyhoštění nelze vykonat.

[4] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, není-li následně zákonným postupem zrušeno; tento postup proto musí být vyhrazen jen pro výjimečné případy.

[6] Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy reflektuje na jedné straně hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán), s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán), jako hledisko druhé. K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li stěžovatel, že jeho újma, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší oproti případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno, a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[7] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší

pokračování

správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[8] Stěžovatelka svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila negativním dopadem na právní jistotu účastníků řízení v případě, že by odkladný účinek nebyl přiznán a rozsudek městského soudu by byl v kasačním řízení zrušen; k tomu odkázaly na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu č. j. 2 Ans 3/2006-49.

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů plynoucích ze stěžovatelkou citovaného usnesení rozšířeného senátu. Je však rovněž třeba poukázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, ze kterého se podává, že hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle tohoto usnesení je úkolem žalovaného v soudním řízení správním hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti tohoto rozhodnutí přitom není důvodem pro přiznání odkladného účinku, neboť při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude rozhodnutí ve věci samé. To však neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému nikdy přiznán. Bude se ovšem jednat o případy výjimečné, *„kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá.“* Z hlediska tvrzené újmy, její intenzity a jejího osvědčení proto musí žalovaný správní orgán dostát stejným nárokům jako žalobce. Újmou žalovaného není ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu, tj. například zájmu na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení.

[10] Stěžovatelce je třeba přisvědčit, že situace, kdy žalovaný správní orgán na základě pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu (a v intencích jím vyjádřeného právního názoru) vydá nové rozhodnutí, které nabude právní moci, a v mezidobí Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k novému projednání, není žádoucí. Jak ovšem uvedl rozšířený senát ve shora citovaném usnesení č. j. 10 Ads 99/2014-58, obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Pouhá hrozba existence dvou paralelních rozhodnutí v téže věci proto nemůže pro žalovaného (stěžovatelku) bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka ve vztahu k tvrzenému důvodu možné existence dvou protichůdných správních rozhodnutí blíže nerozvedla důvody, z nichž by bylo možné usuzovat na mimořádnou povahu dané věci, odůvodňující přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti. Rovněž nespecifikovala, jaký dopad by mělo mít rozhodnutí městského soudu do její aplikační praxe. Stěžovatelka tak nepředestřela žádné konkrétní skutkové okolnosti, z nichž by bylo možné dovozovat ohrožení důležitého veřejného zájmu, které by představovalo nepoměrně větší újmu předpokládanou v § 72 odst. 3 s. ř. s., ve smyslu závěrů rozšířeného senátu, vyjádřených v usnesení č. j. 10 Ads

99/2014-58. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebyly splněny.

[12] Z uvedeného důvodu proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu